

[Brusvang]

er behov for – og det ville også oven på de kriseløsninger, vi nylig har været igennem, virke lidt ubehageligt over for befolkningen – at kaste sig ud i nye voldsomme forhandlinger sigtende på en stor kriseløsning.

Vi føler på den anden side, at der er et behov for politiske kontakter og drøftelser i befolkningens og vor egen interesse op til finanslovens vedtagelse. Dette er ikke, det understreger jeg, en opfordring til regeringen, men det er en klarlæggelse, det er en konsekvens af det standpunkt, vi altid har ønsket at indtage som loyal opposition. Vi ser, at der ved finansloven er nogle problemer med den finanspolitiske hovedlinje, og så siger vi: vi er parate til at drøfte disse ting, hvis der måtte være et ønske herom, men det siger sig selv, at initiativer i så henseende må udgå fra regeringen.

Det er også muligt, at en del af disse forhandlinger kan finde sted i finansudvalget, men hvis jeg har lyttet rigtigt efter, hvad der blev sagt af hr. Christophersen, og hvad der blev sagt af hr. Palle Simonsen, er det mit klare indtryk, at også i disse partier er der en fornemmelse af, at der måske nok forinden bør ske en vis politisk afklaring gennem politiske kontakter.

Dernæst nogle få kommentarer til det videre forløb af augustforlig I's skæbne.

Vi blev mange gange i mit parti kritiseret af regeringen og ikke mindst af vores statsminister, fordi vi gav udtryk for synspunkter, som regeringen ikke rigtig fandt man kunne fremkomme med, når man var med i et forlig. Jeg tror, at regeringen vil kunne erindre, at vi fra mit partis side tilkendegav, at vi var i og for sig ikke så bange for denne musefældeklausele, for vi følte, at vi nok kunne leve med den, selv om den kunne give anledning til nogle bemærkninger fra statsministeren.

Vi sagde ved flere lejligheder: det skal nok vise sig, at det til syvende og sidst er katten, der får poten i klemme, og ikke os andre, der får næsen i klemme, og det gik jo også sådan, at da forliget sådan rigtig for alvor skulle bestå sin prøve, nemlig da regeringen i forbindelse med augustforlig II ønskede en forhøjelse af bilregistreringsafgiften, gennemførte regeringen denne uden at tage hensyn til den binding, som den egentlig var forpligtet af i augustforlig I, og det vil altså sige, det egentlig var regeringen, der satte denne samarbejdsbestemmelse over styr.

I forbindelse med spørgsmålet om den forhøjelse af registreringsafgiften, der fandt sted, vil jeg lige gøre opmærksom på et lille, men dog for en hel branche meget alvorligt problem, nemlig at det skabte ekstraordinære vanskeligheder for automobilbranchen, da man lavede de nye regler om de gule plader, hvor stykafgiften blev ændret til en værdiafgift, og ikke mindst skabte det store vanskeligheder, at lovgivningen ikke var tilstrækkeligt forberedt med henblik på overgangsreglerne. Det kan vi naturligvis kun beklage, for vi finder det urimeligt, at en branche skal kastes ud i sådanne vanskeligheder på grund af rene tilfældigheder.

Dernæst blev vi for nogen tid siden af finansministeren opfordret til at deltage i forhandlinger om at få besparelserne endeligt på plads. Det drejede sig om de sidste 400 mill. kr. Men da måtte vi sige til ministeren, at selv om vi meget gerne havde ydet vort bidrag her og også kunne have gjort det, måtte der være lige regler for regering og opposition, og når regeringen kort forinden kunne gøre dette, at den med et andet flertal forhøjede bilregistreringsafgiften, så måtte vi også sige, at konsekvensen ved de fortsatte spareforhandlinger måtte være, at vi eventuelt med et andet flertal kunne finde en yderligere besparelse, selv om den nok ikke blev stor. Dette lighedssynspunkt faldt ikke rigtig i regeringens smag, og derfor foretrak regeringen at finde disse 400 mill. kr. bogstaveligt talt alene.

Vi har dernæst fået en opfordring til at deltage i forhandlinger om en videreførelse og virkeliggørelse af § 9 i augustforlig I om kapitalvindingsafgifterne. Her er vor indstilling den, at vi har sagt: ja naturligvis; vi har underskrevet augustforlig I, og derfor vil vi gerne deltage i en sådan forhandling, men det skal være klart for offentligheden og for vælgerne, hvad der er vort sigte med at gå med til den formulering, som § 9 har fået, og hvad der er vort sigte med at gå ind i disse forhandlinger.

Der står jo som det centrale dette, at der skal ske en rimelig beskatning. Men hvad er rimelig? Rimelig kan i mange tilfælde – og det vil vi dokumentere under de forhandlinger, der bliver ført med skatteministeren herom – være en lempeligere beskatning på det pågældende område. I det omfang vi støder på urimeligheder, er vi naturligvis parate til